

Ki Tavo כִּי תָבוֹא *When you come in*
Devarim/Deuteronomy 26:1-29:8

I'm not sure if you noticed, but this week's parasha opens with what we have all been waiting for!

Devarim 26:1 “And it shall be, when you come into (כִּי תָבוֹא) the land which יְהוָה (Yahwey) your Elohim is giving you as an inheritance, and you possess it and dwell in it,

What we are reading this week has to do with our longed-for and glorious future! This is an eternal promise that the time will come when we will arrive at the border of the land, ready to enter it and receive it as our inheritance! Baruch HaShem, יְהוָה!

The Israelites who stood on the east side of the Jordan, ready to cross over into the Promised Land had endured all of the trials and tribulations of the wilderness. They were the matured group of Israelites who were now being taught by Moses, the challenges and temptations of the Promised Land. We, too, long to stand on the banks of this river, but the question for us is...are we ready for entrance into that land?!! Have we matured enough as a result of the trials and tribulations of our own wilderness experience? Or is our maturity all part of the purpose of the coming tribulation?

It is no coincidence that our Torah reading, Ki Tavo, follows last week's Ki Teitzei. In fact, our Torah reading last week ended with this verse:

Devarim 25:19 “Therefore it shall be, when יְהוָה your Elohim has given you rest from your enemies all around, in the land which יְהוָה your Elohim is giving you to possess as an inheritance, that you will blot out the remembrance of Amalek from under heaven. You shall not forget.

Now remember that there were no chapter or verse markings in the ancient Torah scrolls, so what you would have directly following the above verse, perhaps even in the same breath, would be the following first verses of our parasha this week:

Devarim 26:1 “And it shall be, when you come into the land which יְהוָה your Elohim is giving you as an inheritance, and you possess it and dwell in it, 2 “that you shall take some of the first of all the produce of the ground, which you shall bring from your land that יְהוָה your Elohim is giving you, and put it in a basket and go to the place where יְהוָה your Elohim chooses to make His Name abide.

Last week we discussed how Amalek represents not only a wicked people and a cruel enemy of Israel from generation to generation, but he is also associated with our own inner doubt and other negative, internal struggles. With that thought in mind, we can see that once we “blot out every

Ki Tavo כִּי תָבוֹא *Wanneer u binnenkomt*
Devarim/Deuteronomy 26:1-29:8

Ik weet niet of u het opgemerkt hebt, maar de parasha van deze week opent met dat waarop wij allen hebben gewacht!

Devarim 26:1 En het zal zijn, wanneer u komt in (כִּי תָבוֹא) het land dat יְהוָה (Yahwey) uw Elohim u als een erfenis geeft, en u het bezit en daarin woont,

Wat wij deze week lezen heeft te maken met onze verlangde en glorieuze toekomst! Dit is een eeuwige belofte dat de tijd zal aanbreken dat wij bij de grens van het land zullen aankomen, klaar om het in te gaan en het als onze erfenis te ontvangen! Baruch HaShem, יְהוָה!

De Israëlieten die zich aan de het oostzijde van de Jordaan bevonden, klaar om naar het Beloofde Land over te steken, hadden alle proeven en moeiten van de wildernis doorstaan. Zij waren de gerijpte groep Israëlieten die nu door Mozes werden onderwezen over de uitdagingen en de verleidingen van het Beloofde Land. Ook wij verlangen om aan de oever van deze rivier te staan, maar de vraag voor ons is zijn wij klaar om in dat land in te gaan?!! Hebben wij genoeg gerijpt door de proeven en moeiten van onze eigen wilderniservaring? Of maakt onze rijpheid deel uit van de bedoeling van de komende verdrukking?

Het is geen toeval dat onze Thoralezing, Ki Tavo, volgt op Ki Teitzei van vorige week. In feite, eindigde vorige week onze Thoralezing met dit vers:

Devarim 25:19 Daarom zal het zijn, wanneer יְהוָה uw Elohim u rust heeft gegeven van uw vijanden overal rondom, in het land dat יְהוָה uw Elohim u geeft om het als een erfenis te bezitten, dat u de herinnering aan Amalek van onder de hemel zult uitwissen. U zult niet vergeten.

Bedenk nu dat er geen hoofdstuk of versnoteringen in de oude Thorarollen waren, zodat de eerstvolgende verzen van onze parasha van deze week direct op het bovengenoemde vers volgden, misschien zelfs in dezelfde adem zou kunnen uitgesproken zijn:

Devarim 26:1 En het zal zijn, wanneer u in het land komt dat יְהוָה uw Elohim u als erfenis geeft, en u het bezit het en daarin woont, 2 dat u wat van het eerste van de opbrengst van de grond, die u van uw land dat יְהוָה uw Elohim u geeft, zult nemen en in een mand doen en zult gaan naar de plaats waar יְהוָה uw Elohim verkiest om Zijn Naam te doen verblijven.

Vorige week bespraken wij hoe Amalek niet alleen een slecht volk en een wrede vijand van Israël van generatie op generatie vertegenwoordigt, maar hij wordt ook geassocieerd met onze eigen innerlijke twijfel en andere negatieve, innerlijke strijd. Met die gedachte in het achterhoofd, kunnen wij zien dat van

remembrance of Amalek from under heaven”, we are now ready for the joy of presenting our first fruits to יהוה in the Promised Land!

Devarim continues with the commandment for the presentation of the first fruits:

Devarim 26:3 “And you shall go to the one who is priest in those days, and say to him, ‘I declare today to יהוה your Elohim that I have come to the country which יהוה swore to our fathers to give us.’ 4 “Then the priest shall take the basket out of your hand and set it down before the altar of יהוה your Elohim. 5 “And you shall answer and say before יהוה your Elohim: ‘My father was a wandering Aramean, and he went down to Egypt and dwelt there, few in number; and there he became a nation, great, mighty, and populous.

Some of these verses may be vaguely familiar to you. You may recall them from your Passover Hagaddah. In the Passover context, this is recalled as a remembrance of freedom from bondage. In the Devarim context, however, it is recalled as a remembrance about arrival...about a promise kept...about conclusion. Verse 5 is difficult to translate into English because it is even questionable in Hebrew what is actually being said. Here are some of the translations:

- My father was a wandering Aramean
- My ancestor was a fugitive Aramean
- An Aramean attempted to destroy my father
- A perishing Syrian was my father

The various translations reflect the difficulty in identifying “my father”. Aramean probably refers to the fact that the ancestors of Israel came from the region known as “Aram alongside the river” (Bereshith/Genesis 24:10). Many commentators identify “my father” as Jacob. The Hebrew word translated as “perishing” could refer to the famine that forced Jacob and his family to migrate to Egypt. Or, when translated as “wandering” or “fugitive”, it could refer to Jacob’s flight from Esau or from Laban.

Rashbam (12th century, rabbi from France), believes that Abraham was the Aramean in question. Abraham is from Aram and leaves his home:

Bereshith/Genesis 20:13 “And it came to pass, when Elohim caused me to wander from my father’s house....

The book of Hebrews may support this idea of Abraham being the “wanderer”:

Hebrews 11:8 By faith Abraham obeyed when he was called to go out to the place which he would receive as an inheritance. And he went out, not knowing where he was going. 9 By

zodra wij “elke herinnering van Amalek van onder de hemel uitwissen”, wij nu klaar zijn voor de vreugde om onze eerste vruchten aan יהוה in het Beloofde Land aan te bieden!

Devarim gaat verder met het gebod voor het aanbieden van de eerste vruchten:

Devarim 26:3 En u zult naar gaan wie in die dagen priester is, en tot hem zeggen: “Ik verklaar vandaag aan יהוה uw Elohim dat ik naar het land ben gekomen dat יהוה aan onze vaders zwoor om het ons te geven.” 4 Dan zal de priester de mand uit uw hand nemen en vóór het altaar van יהוה uw Elohim zetten. 5 En u zult antwoorden vóór יהוה uw Elohim zeggen: “Mijn vader was een rondtrekkende Arameër, en hij daalde af naar Egypte en verbleef daar, weinig in aantal; en daar werd hij een natie, groot, machtig, en dichtbevolkt.

Sommige van deze verzen kunnen voor u weinig vertrouwd zijn. U kunt ze zich herinneren van uw Pascha Hagaddah. In de Pascha context wordt hieraan teruggedacht als een herinnering van vrijheid uit slavernij. In de Devarim context echter, wordt eraan teruggedacht als een herinnering over een aankomst... over een gehouden belofte ... over vervulling. Vers 5 is moeilijk om te vertalen omdat het zelfs in het Hebreeuws twijfelachtig is wat er eigenlijk wordt gezegd. Hier volgen enkele vertalingen:

- Mijn vader was een rondtrekkende Arameër
- Mijn voorvader een vluhtende Arameër
- Een Arameër probeerde om mijn vader te vernietigen
- Een omkomende Syriër was mijn vader

De diverse vertalingen weerspiegelen de moeilijkheid in het identificeren van “mijn vader”. Arameër verwijst waarschijnlijk naar het feit dat de voorvaderen van Israël uit het gebied kwamen dat als “Aram naast de rivier” (Bereshith/Genesis 24:10) bekend is. Veel commentatoren identificeren “mijn vader” als Jacob. Het Hebreeuwse woord dat met “omkomend” vertaald is, zou naar de hongersnood kunnen verwijzen die Jacob en zijn familie dwong om naar Egypte te migreren. Of, wanneer als “omzwervend” of “vluhtend” vertaald, zou het naar Jacob’s vlucht van Esau of van Laban kunnen verwijzen.

Rashbam (Frans rabbijn, 12de eeuw), gelooft dat Abraham de Arameër in kwestie was. Abraham is van Aram en verlaat zijn thuis:

Bereshith/Genesis 20:13 En het gebeurde, toen Elohim me ertoe bewoog om weg te trekken van mijn vader’s huis

Het boek Hebreeën kan voet geven aan dit idee van Abraham als de “zwerfer” zijnde:

Hebr. 11:8 Door geloof gehoorzaamde Abraham toen hij werd geroepen om naar de plaats uit te gaan die hij als een erfenis zou ontvangen. En hij ging uit, niet wetend waar hij ging. 9 Door geloof

faith he dwelt in the land of promise as in a foreign country, dwelling in tents with Isaac and Jacob, the heirs with him of the same promise;

So in Devarim 26:5, as the Israelite farmer brings the offering of the first fruits, he identifies with his forefathers. It is especially interesting that Hebrews 11:8 speaks of Abraham as the one leaving in faith for the place of his inheritance, just like the Israelites who left Egypt in faith and finally have arrived at the land of their inheritance.

The book of Romans speaks of Abraham as being the father of our faith and Ephesians tells us as believers that we are now partakers of the Abrahamic Covenant:

***Ephesians 2:12** that at that time you were without Messiah, being aliens from the commonwealth of Israel and strangers from the covenants of promise, having no hope and without Elohim in the world. 13 But now in Messiah Yeshua you who once were far off have been brought near by the blood of Messiah.*

Now let's take another look at that "inheritance" in Hebrews 11 that Abraham left his home for. We know that יהוה took him to the Promised Land of Israel, but still Abraham was looking for something more:

***Hebrews 11:10** for he waited for the city which has foundations, whose builder and maker is Yah.*

We are familiar with Yeshua's words when He told His disciples that He was going to "prepare a place for them":

***John 14:2** "In My Father's house are many mansions; if it were not so, I would have told you. I go to prepare a place for you. 3 "And if I go and prepare a place for you, I will come again and receive you to Myself; that where I am, there you may be also.*

In Revelation, we see this "prepared place" coming down from the heavens - coming to a renewed earth. The timing for this is AFTER the 1,000 year millennium...the 1,000 year reign of Yeshua on earth:

***Revelation 21:2** Then I, John, saw the holy city, New Jerusalem, coming down out of heaven from Yah, prepared as a bride adorned for her husband.*

Now what I wanted you to be sure to see is that everything points to an ultimate future home on this earth! Do you have a picture in your mind of being an angel with wings flitting from cloud to cloud? Our heavenly Father has established the earth as man's dwelling forever! The only difference is the heavenly will join with the earthly.

verbleef hij in het land van belofte als in een vreemd land, wonend in tenten met Isaac en Jacob, de erfgenamen met hem van de zelfde belofte;

Dus in Devarim 26:5, als de Israëlitische landbouwer gave van de eerste vruchten brengt, identificeert hij zich met zijn voorvaders. Het is vooral interessant dat Hebreeën 11:8 spreekt van Abraham als degene die in geloof weggaat voor de plaats van zijn erfenis, net zoals de Israëlieten die in geloof Egypte verlieten en uiteindelijk bij het land van hun erfenis aankwamen.

Het boek Romeinen spreekt van Abraham als de vader van ons geloof zijnde en Efeziërs vertelt ons als gelovigen dat wij nu deelgenoten zijn van het Verbond met Abraham:

***Ef. 2:12** dat u op dat ogenblik zonder Messiah was, niet behorend tot de staat van Israël en vreemd aan de verbonden van belofte, geen hoop hebbend en zonder Elohim in de wereld. 13 Maar nu in Messiah Yeshua bent u die eens ver weg waart, dichtbij gebracht door het bloed van Messiah.*

Laten we nu nog eens naar die "erfenis" in Hebreeën 11 kijken waarvoor Abraham zijn thuis verliet. Wij weten dat יהוה hem naar het Beloofde Land van Israël nam, maar toch zocht Abraham iets meer:

***Hebr. 11:10** want hij verwachtte de stad die fundamenten heeft, waarvan de bouwer en maker Yah is.*

Wij zijn vertrouwd met Yeshua's woorden toen Hij Zijn discipelen vertelde dat Hij "een plaats voor hen ging voorbereiden":

***Joh. 14:2** In Mijn Vader's huis zijn vele herenhuisen; als het niet zo was, zou ik u verteld hebben. Ik ga een plaats voor u voorbereiden. 3 En als Ik ga en een plaats voor u voorbereid, zal Ik opnieuw komen en zal u tot Mij ontvangen; opdat waar Ik ben, u daar ook kunt zijn.*

In Openbaring zien wij deze "voorbereide plaats" uit de hemelen neerkomend - naar een vernieuwde aarde komend. De timing daarvoor is NA het 1.000 jaarmillennium... het 1.000 jaar regeren van Yeshua op aarde:

***Opb. 21:2** Toen zag ik, Johannes, de heilige stad, Nieuw Jeruzalem, neerkomend uit de hemel vanuit Yah, als een bruid voorbereid, voor haar echtgenoot versierd.*

Nu wat ik wilde dat u zeker zou zien is dat alles naar een uiteindelijk toekomstig huis op deze aarde verwijst! Hebt u een beeld in uw gedachten van een engel met vleugels te zijn, fladderend van wolk tot wolk? Onze hemelse Vader heeft de aarde gemaakt tot woonplaats voor de mens voor altijd! Het enige verschil is dat het hemelse met het aardse zal samengaan.

Psalms 78:69 *And He built His sanctuary like the heights, like the earth which He has established forever.*

Matthew 5:5 *Blessed are the meek, for they shall inherit the earth.*

Psalms 37:29 *The righteous shall inherit the land, and dwell in it forever.*

Let's continue on in our parasha:

Devarim 26:6 *'But the Egyptians mistreated us, afflicted us, and laid hard bondage on us. 7 'Then we cried out to יהוה Elohim of our fathers, and יהוה heard our voice and looked on our affliction and our labor and our oppression. 8 'So יהוה brought us out of Egypt with a mighty hand and with an outstretched arm, with great terror and with signs and wonders. 9 'He has brought us to this place and has given us this land, "a land flowing with milk and honey"; 10 'and now, behold, I have brought the first fruits of the land which you, O יהוה, have given me.' Then you shall set it before יהוה your Elohim, and worship before יהוה your Elohim 11 'So you shall rejoice in every good thing which יהוה your Elohim has given to you and your house, you and the Levite and the stranger who is among you.*

As the Israelite brings the first fruits of the land to set before יהוה, he has truly come full circle. Bereshith/Genesis 4 tells us the story of Cain and Abel and their offerings:

Bereshith 4:2 Now Abel was a keeper of sheep, but Cain was a tiller of the ground. 3 And in the process of time it came to pass that Cain brought an offering of the fruit of the ground to יהוה. 4 Abel also brought of the firstborn of his flock and of their fat. And יהוה respected Abel and his offering, 5 but He did not respect Cain and his offering. And Cain was very angry, and his countenance fell.

Did you notice that Abel brought to יהוה the firstborn of his flock? However, it is likely that although Cain brought an offering of the fruit of the ground, it was not a first fruits offering. To יהוה, the firstborn and the first fruits are extremely important. The Bible tells us that both firstborns and first fruits belong only to the Creator. They are identified as His property. So.... Cain kept for himself what belonged to the Creator.

So, now in Devarim 26:6, the Israelites are at a point where they are ready to return to the Promised Land and appropriately give of their first fruits.

Psalms 78:69 *En Hij bouwde Zijn heiligdom zoals de hoogten, zoals de aarde die Hij voor altijd heeft gevestigd.*

Mat. 5:5 *Gezegend zijn de zachtmoedigen, want zij zullen de aarde erven.*

Psalms 37:29 *De rechtvaardige zal het land erven en daarin voor altijd wonen.*

Laten we verder gaan in onze parasha:

Devarim 26:6 *Doch de Egyptenaars deden ons kwaad, verdrukten ons, en legden ons een harde dienst op. 7 Toen riepen wij tot to יהוה Elohim van onze vaders; en יהוה hoorde onze stem en zag onze ellende aan en onzen arbeid en onze onderdrukking. 8 Zo bracht יהוה ons uit Egypte, door een sterke hand, en door een uitgestrekte arm, en met groten schrik, en met tekenen en wonderen. 9 Hij heeft ons tot deze plaats gebracht en heeft ons dit land gegeven, "een land vloeiende van melk en honig". 10 En nu, zie, ik heb de eerstelingen van de vrucht van dit land gebracht, dat Gij, O יהוה, mij gegeven hebt! Dan zult gij ze nederzetten voor יהוה uw Elohim, en aanbidden voor יהוה uw Elohim; 11 Zo zult gij over al het goede u verblijden, dat יהוה uw Elohim, aan u en uw huis gegeven heeft; gij, en de Leviet, en de vreemdeling, die onder u vertoeft.*

Als de Israeliet de eerste vruchten van het land brengt om vóór יהוה te plaatsen, is hij weer bij het begin gekomen. Bereshith/Genesis 4 vertelt ons het verhaal van Cain en Abel en hun offergaven:

Bereshith 4:2 Nu was Abel een hoeder van schapen, maar Cain was een bebouwer van de grond. 3 En na verloop van tijd gebeurde het dat Cain een offergave van de vrucht van de grond aan יהוה bracht. 4 Abel bracht ook van de eerstgeborenen van zijn kudde en van hun vet. En יהוה achtte Abel en zijn offergave, 5 maar Hij achtte Cain en zijn offergave niet. En Cain was zeer boos, en zijn gezicht betrok.

Merkte u dat op Abel aan יהוה de eerstgeborene van zijn kudde bracht? Nochtans, is het waarschijnlijk dat hoewel Cain een offergave van de vrucht van de grond bracht, het geen eerste vruchten offergave was. Voor יהוה zijn de eerstgeborene en de eerste vruchten uiterst belangrijk. De bijbel vertelt ons dat zowel eerstgeborenen als de eerste vruchten alleen de Schepper toebehoren. Zij worden geïdentificeerd als Zijn bezit. Dus.... Cain hield voor zich wat de Schepper toebehoorde.

Dus, nu in Devarim 26:6, zijn de Israëlieten op een punt waar zij klaar zijn om naar het Beloofde Land terug te keren en geschikt om van hun eerste vruchten te geven.

Believers in Messiah are also identified as first fruits which belong to the Almighty:

James 1:18 Of His own will He brought us forth by the word of truth, that we might be a kind of first fruits of His creatures.

Let's take another look at the ceremony of bringing in the first fruits. The Mishnah gives a detailed account of what this looked like:

Those that were near to Jerusalem brought fresh figs and grapes, and those that were far away brought dried figs and raisins. Before them went the ox, its horns overlaid with gold, and with a wreath of olive leaves on its head.

The flute was played before them until they came near Jerusalem. When they were near to Jerusalem, they sent messengers before them and bedecked their first fruits. The rulers and the prefects and the treasurers of the Temple went forth to meet them. According to the honor due to them that came in, they used to go forth. All the craftsmen in Jerusalem used to greet them, saying, "Brothers, men of such-and-such a place, you are welcome." The flute was played before them until they reached the Temple.

Historically, we know that most civilizations had gods of nature that focused on the harvest. They also had special ceremonies where they dedicated some of their fruits to their gods. But the focus of the Israelites with their first fruits was very different. Whereas other civilizations were praising their god as the creator and sustainer of life, the significance of the first fruits declaration for the Israelites was that it was not about nature, but about history; a brief sketch of the sequence of events from the days of Abraham to the exodus and then to the conquest of the Promised Land.

Their history belonged to each one of them. In fact, that same history belongs to each one of us. Knowing the story, beginning with Abraham (the father of our faith), is an essential part of our citizenship as a part of Israel. Read again Devarim 26:3-11 and watch how the bearer of the first fruits reviews the history from the period of the forefathers up until the inheritance of the Promised Land:

- 26:3 – "I declare... I have come" – 1st person singular
- 26:6 – "They mistreated us", "afflicted us", and "laid hard bondage on us" – 1st person plural
- 26:10 – "I have brought the first fruits... given to me" – returns to 1st person singular
- 26:11 – Rejoicing is done collectively

As the individual Israelite farmer begins to recite the history, he acknowledges himself as a part of the whole of Israel. Only after he has completed the historical review does he move back to the singular in verse 10. Throughout

Gelovigen in Messiah worden ook geïdentificeerd als eerste vruchten die de Almachtige toebehoren:

Jak. 1:18 Naar Zijn eigen wil heeft Hij ons gebaard door het woord der waarheid, opdat wij een soort eerste vruchten van Zijn schepselen zouden zijn.

Laten we nog eens naar de ceremonie van het brengen van de eerste vruchten kijken. De Mishnah brengt gedetailleerd verslag uit van hoe dit eruit zag:

Zij die dichtbij Jeruzalem waren brachten verse vijgen en druiven, en zij die veraf waren brachten gedroogde vijgen en rozijnen. Vóór hen uit ging de os, zijn hoornen met goud bekleed, en met een krans van olijfbladeren op zijn hoofd.

Vóór hen werd op de fluit gespeeld tot zij dichtbij Jeruzalem kwamen. Toen zij dicht bij Jeruzalem waren, stuurden zij boodschappers vóór hen uit en tooiden hun eerste vruchten. De bestuurders en prefecten en de penningmeesters van de Tempel trokken uit om hen te ontmoeten. Volgens de eer die toegeschreven werd aan hen die binnen kwamen, waren zij gewend om uit te gaan. Alle vaklieden in Jeruzalem waren gewend hen te begroeten, zeggend: "Broeders, mensen van die of die plaats, jullie zijn welkom." Vóór hen werd de fluit gespeeld tot zij de Tempel bereikten.

Historisch weten wij dat de meeste beschavingen natuurgoden hadden die zich op de oogst concentreerden. Zij hadden ook speciale ceremonies waarbij zij wat van hun vruchten aan hun goden wijdden. Maar de focus van de Israëlieten met hun eerste vruchten lag heel anders. Terwijl andere beschavingen hun god prezen als de schepper en in stand houder van het leven, was de betekenis van de eerste vruchten verklaring voor de Israëlieten dat het niet over de natuur ging, maar over de geschiedenis; een korte schets van de openvolging van gebeurtenissen vanaf de dagen van Abraham tot de uittocht en dan tot de verovering van het Beloofde Land.

Hun geschiedenis behoorde tot ieder van hen. In feite behoort diezelfde geschiedenis tot ieder van ons. Het kennen van het verhaal, dat met Abraham (de vader van ons geloof) begint, is een essentieel onderdeel van ons burgerschap als deel van Israël. Lees Devarim 26:3-11 opnieuw en kijk hoe de drager van de eerste vruchten terugziet op de geschiedenis vanaf de periode van de voorvaders tot de beërving van het Beloofde Land:

- 26:3 – "ik verklaar... ik gekomen ben" – 1ste pers. enk.
- 26:6 – "zij mishandelden ons", "verdrukten ons", en "harde slavernij op ons legden" – 1ste persoon meervoud
- 26:10 – "ik heb de eerste vruchten gebracht... mij gegeven" – terug de 1ste persoon enkelvoud
- 26:11 – Het verheugen gebeurt collectief

Als de individuele Israëlitische landbouwer de geschiedenis begint te reciteren, erkent hij zich als deel van heel Israël. Slechts nadat hij het historische overzicht heeft voltooid keert hij terug naar het enkelvoud in vers 10. Doorheen de Thora

the Torah we read that collective identification is more important than individuality. Unified Israel is greater than the sum of its individuals. Do you understand what I'm saying? If three individuals make up unified Israel, 1+1+1 becomes greater than 3! When we accept the redemption that is available to us individually through Yeshua the Messiah, then we become a part of that community of Israel whose Adonai is the same as the Elohim of Abraham, Isaac, and Jacob. When we have matured and unified to that point.... it is time to rejoice!

Let's take another look at that commandment to rejoice:

Devarim 26:11 "So you shall rejoice in every good thing which יהוה your Elohim has given to you and your house, you and the Levite and the stranger who is among you.

What does it really mean to "rejoice" (samach - שָׂמַח)?

The word "rejoice" (samach - שָׂמַח) appears again as a command later in the parasha when we come across the construction of the altar on Mt. Ebal:

Devarim 27:6 "You shall build with whole stones the altar of יהוה your Elohim, and offer burnt offerings on it to יהוה your Elohim. 7 "You shall offer peace offerings, and shall eat there, and rejoice (samach - שָׂמַח) before יהוה your Elohim. 8 "And you shall write very plainly on the stones all the words of this Torah."

And again, we find the same Hebrew word for "rejoice" (samach - שָׂמַח), here translated as "joy", in our Torah portion in the midst of the curses:

Devarim 28:47 " Because you did not serve יהוה your Elohim with joy (samach - שָׂמַח) and gladness of heart, for the abundance of everything, 48 "therefore you shall serve your enemies, whom יהוה will send against you, in hunger, in thirst, in nakedness, and in need of everything; and He will put a yoke of iron on your neck until He has destroyed you.

Look carefully at what the above verses are NOT saying. It is not saying that these curses will come upon the Israelites for not serving Him or even for NOT keeping the commandments. Rather they will come upon Israel for NOT serving Him with joy (samach - שָׂמַח) and gladness of heart! Therefore joy certainly cannot be just a pleasant and happy feeling!

Devarim 28:47 says that if there is not joy in your service, you will end up serving your enemies in hunger, thirst, and in nakedness. If joy is so important that it's lack of becomes the reason for all these terrible curses, then let's take a look at a few verses in the New Covenant Scriptures to give us more insight. Yeshua speaks on joy and

lezen wij dat de collectieve identificatie belangrijker is dan de individualiteit. Verenigd Israëel is groter dan de som van zijn individuen. Begrijpt u wat ik zeg? Als drie individuen verenigd Israëel voorstellen, wordt 1+1+1 meer dan 3! Wanneer wij de afkoop goedkeuren die door Yeshua de Messiah aan ons individueel beschikbaar is, dan worden wij een deel van die gemeenschap van Israëel wiens Adonai dezelfde is als de Elohim van Abraham, Isaac, en Jacob. Wanneer wij tot rijpheid gekomen zijn en op dat punt verenigd is het tijd om zich te verheugen!

Laten we nog eens naar dat gebod van zich te verheugen kijken:

Devarim 26:11 Zo zult u zich verheugen over elk goede dat יהוה uw Elohim aan u en uw huis heeft gegeven, u en de Leviet en de vreemdeling die onder u is.

Wat betekenen het echt om zich te "verheugen" (samach - שָׂמַח)?

Het woord "verheugen" (samach - שָׂמַח) komt later in de parasha opnieuw voor als een gebod, wanneer op de bouw van het altaar op de berg Ebal stoten:

Devarim 27:6 U zult met gehele stenen het altaar van יהוה uw Elohim bouwen en zult er brand-offers op aanbieden aan יהוה uw Elohim. 7 U zult vredeoffers aanbieden en daar eten en u verblijden (samach - שָׂמַח) vóór יהוה uw Elohim. 8 En u zult op de stenen zeer duidelijk alle woorden van deze Thora schrijven.

En weer vinden wij hetzelfde Hebreeuwse woord voor "verheugen" (samach - שָׂמַח) in ons Thoragedeelte, hier vertaald als "blijdschap", te midden van de vloeken:

Devarim 28:47 Omdat u יהוה uw Elohim niet met vreugde (samach - שָׂמַח) en blijdschap van hart diende, voor de overvloed aan alles, 48 zult u daarom uw vijanden dienen, die יהוה tegen u zal opzetten, in honger, in dorst, in naaktheid, en met gebrek aan alles; en Hij zal een juk van ijzer op uw hals leggen totdat Hij u heeft vernietigd.

Kijk zorgvuldig naar wat bovenstaande verzen NIET zeggen. Ze zeggen niet dat deze vloeken op de Israëlieten zullen komen voor het niet dienen van Hem of zelfs voor het NIET houden van de geboden. Veeleer zullen zij op Israëel komen voor Hem niet te dienen met blijdschap (samach - שָׂמַח) en een blij hart! Daarom kan vreugde zeker niet alleen maar een prettig en gelukkig gevoel zijn!

Devarim 28:47 zegt dat als er geen vreugde in uw dienst is, u uiteindelijk uw vijanden zult dienen in honger, dorst, en in naaktheid. Als de vreugde zo belangrijk is dat het ontbreken ervan de reden wordt voor al deze vreselijke vloeken, laten we dan naar een paar verzen in de Nieuwe Verbond Geschriften kijken om ons meer inzicht te geven. Yeshua spreekt over

connects it with the keeping of the commandments AND abiding in His love:

John 15:10 *“If you keep My commandments, you will abide in My love, just as I have kept My Father’s commandments and abide in His love. 11 “These things I have spoken to you, that My joy may remain in you, and that your joy may be full.*

Joy is connected with the Holy Spirit:

Acts 13:52 *And the disciples were filled with joy and with the Holy Spirit.*

Galatians 5:22 *But the fruit of the Spirit is love, joy, peace, longsuffering, kindness, goodness, faithfulness,*

Joy is seen as our connection to the agenda of the Almighty:

James 1:1 *James, a bondservant of Yah and of Adonai Messiah Yeshua, to the twelve tribes which are scattered abroad: Greetings. 2 My brethren, count it all joy when you fall into various trials, 3 knowing that the testing of your faith produces patience. 4 But let patience have its perfect work, that you may be perfect and complete, lacking nothing.*

Hebrews 12:2 *looking unto Yeshua, the author and finisher of our faith, who for the joy that was set before Him endured the cross, despising the shame, and has sat down at the right hand of the throne of Yah.*

Praise Yah, the restoration plan of the Almighty includes an everlasting “joy” that seems more in line with how we would normally define joy. Plus, note that both “joy” and “gladness”, those two things for which we were cursed for not having in Devarim 28:47, will be obtained by those returning:

Isaiah 51:11 *So the ransomed of יהוה shall return, And come to Zion with singing, With everlasting joy on their heads. They shall obtain joy and gladness; Sorrow and sighing shall flee away.*

Okay, let’s switch directions a bit and read more of our parasha:

Devarim 27:1 *Now Moses, with the elders of Israel, commanded the people, saying: “Keep all the commandments which I command you today. 2 “And it shall be, on the day when you cross over the Jordan to the land which יהוה your Elohim is giving you, that you shall set up for yourselves large stones, and whitewash them with*

vreugde en verbindt dat aan het houden van de geboden EN het verblijven in Zijn liefde:

Joh. 15:10 *Als u Mijn geboden houdt, zult u in Mijn liefde vertoeven, net zoals Ik de geboden van Mijn Vader heb gehouden en in Zijn liefde vertoef. 11 Deze dingen heb Ik tot u gesproken, opdat Mijn vreugde in u kan blijven, en opdat uw vreugde volledig kan zijn.*

Vreugde wordt verbonden aan de Heilige Geest:

Hand. 13:52 *En de discipelen werden gevuld met vreugde en met de Heilige Geest.*

Gal. 5:22 *Maar de vrucht van de Geest is liefde, vreugde, vrede, geduld, vriendelijkheid, goedheid, trouw,*

Vreugde wordt gezien als onze band met de agenda van de Almachtige:

Jak. 1:1 *Jakobus, een slaaf van Yah en van Adonai Messiah Yeshua, aan de twaalf stammen die in het buitenland verspreid zijn: Groeten. 2 Mijn broeders, reken het allemaal vreugde wanneer u in diverse beproevingen valt, 3 wetend dat het testen van uw geloof geduld voortbrengt. 4 Maar laat geduld zijn perfecte werk hebben, opdat u perfect en volledig kunt zijn, aan niets gebrek hebbend.*

Hebr. 12:2 *ziend op Yeshua, de auteur en de afwerker van ons geloof, die voor de vreugde die vóór Hem werd geplaatst het kruis verdroeg, de schande verachtend, en rechts van de troon van Yah is gaan zitten.*

Prijst Yah, het herstelplan van de Almighty omvat een eeuwige “vreugde” die meer in overeenstemming lijkt met hoe wij normaal vreugde zouden bepalen. Merk bovendien op dat zowel “vreugde” als “blijheid”, de twee dingen waarvoor wij in Devarim 28:47 werden vervloekt wegens ze niet te hebben, door hen die terugkeren zullen verkregen worden:

Jes. 51:11 *Zo zullen de vrijgekochten van יהוה terugkeren en zingend naar Zion komen, met eeuwige vreugde op hun hoofden. Zij zullen vreugde en blijdschap verkrijgen; verdriet en zuchten zullen wegvluchten.*

O.k., laten we wat van richting veranderen en meer van onze parasha lezen:

Devarim 27:1 *4 En Mozes, tezamen met de oudsten van Israël, gebod het volk, zeggende: “Houdt al deze geboden, die ik u heden gebied. 2 En het zal zijn, ten dage dat gij de Jordaan oversteekt naar het land dat יהוה uw Elohim u aan het geven is, dat gij voor uzelf grote stenen zult oprichten en ze met kalk bestrijken; 3 Gij zult*

lime. 3 “You shall write on them all the words of this Torah, when you have crossed over; that you may enter the land which יהוה your Elohim is giving you, ‘a land flowing with milk and honey,’ just as יהוה Elohim of your fathers promised you. 4 “Therefore it shall be, when you have crossed over the Jordan, that on Mount Ebal you shall set up these stones, which I command you today, and you shall whitewash them with lime. 5 “And there you shall build an altar to יהוה your Elohim, an altar of stones; you shall not use an iron tool on them. 6 “You shall build with whole stones the altar of יהוה your Elohim, and offer burnt offerings on it to יהוה your Elohim.”

Upon crossing the Jordan, the Israelites were commanded to immediately travel all the way up to Mt. Ebal, one of the mountains overlooking Shechem. After 40 years of wandering in the desert, what was the rush to get here? And what was the importance of writing out the Torah on these stones?

Once again we return to the legacy of Abraham. When Abraham first left his birthplace, he entered Canaan and came to Shechem where he also built an altar to Elohim:

Bereshith/Genesis 12:5 *Then Abram took Sarai his wife and Lot his brother’s son, and all their possessions that they had gathered, and the people whom they had acquired in Haran, and they departed to go to the land of Canaan. So they came to the land of Canaan. 6 Abram passed through the land to the place of Shechem, as far as the terebinth tree of Moreh. And the Canaanites were then in the land. 7 Then יהוה appeared to Abram and said, “To your descendants I will give this land.” And there he built an altar to יהוה , who had appeared to him.*

A generation later, Jacob bought a plot of land in Shechem where he also built an altar and where Joseph’s bones were later buried:

Bereshith/Genesis 33:18 *Then Jacob came safely to the city of Shechem, which is in the land of Canaan, when he came from Padan Aram; and he pitched his tent before the city. 19 And he bought the parcel of land, where he had pitched his tent, from the children of Hamor, Shechem’s father, for one hundred pieces of money. 20 Then he erected an altar there and called it El Elohe Israel (God, the God of Israel).*

By returning to Shechem, the Israelites established that they were not newcomers to the Promised Land. They were actually returning to fulfill the promise made to Abraham in Bereshith 12:7! Now you would think that as they sit on the brink of the Promised Land, they would have reached the end of all of their challenges. Not so! On the

daarop alle woorden van deze Thora schrijven, als gij zult overgegaan zijn; opdat gij komt in het land dat יהוה uw Elohim u geven zal, ‘een land vloeïende van melk en honig’, zoals יהוה Elohim van uw vaderen u beloofde. 4 Daarom zal het geschieden, als gij over de Jordaan zult gegaan zijn, dat gij op de berg Ebal deze stenen, waarover ik u heden gebied, zult oprichten, en gij zult ze met kalk bestrijken; 5 En daar zult gij voor יהוה uw Elohim een altaar bouwen, een altaar van stenen; gij zult daaraan niet met een ijzeren gereedschap komen. 6 Van gehele stenen zult gij het altaar van יהוה uw Elohim, bouwen, en daarop brandoffers offeren aan יהוה uw Elohim.”

Bij het oversteken van de Jordaan, werd de Israëlieten bevolen om meteen de hele weg omhoog naar de berg Ebal, één van de bergen die op Shechem uitziert, te reizen. Wat was de aandrang om hier te komen na 40 jaar van in de woestijn rond te trekken? En wat was het belang om de Thora op deze stenen uit te schrijven?

Nogmaals komen wij terug op de erfenis van Abraham. Toen Abraham voor het eerst zijn geboorteplaats verliet, ging hij Canaan in en kwam te Shechem waar hij ook een altaar voor Elohim bouwde:

Bereshith/Genesis 12:5 *Dan nam Abram Sarai zijn vrouw en Lot de zoon van zijn broer, en al hun bezit dat zij hadden vergaard, en mensen die zij in Haran hadden verworven, en zij vertrokken om naar het land van Canaan te gaan. Zo kwamen zij aan het land van Canaan. 6 Abram ging door het land naar de plaats Shechem, zover als de terebintboom van Moreh. En de Canaanieten waren toen in het land. 7 Toen verscheen יהוה aan Abram en zei: “Aan uw nakomelingen zal Ik dit land geven.” En daar bouwde hij een altaar voor יהוה, die aan hem was verschenen.*

Een generatie later, kocht Jacob een perceel land in Shechem waar hij ook een altaar bouwde en waar later de beenderen van Joseph werden begraven:

Bereshith/Genesis 33:18 *Toen kwam Jacob veilig bij de stad Shechem, die in het land Canaan is, toen hij uit Padan Aram kwam; en hij sloeg zijn tent op vóór de stad. 19 En hij kocht het perceel land waarop hij zijn tent had opgeslagen, van de kinderen van Hamor, de vader van Shechem, voor honderd stukken geld. 20 Dan richtte hij daar een altaar op en noemde het El Elohe Israël (God, de God van Israël).*

Door naar Shechem terug te keren, stelden de Israëlieten vast dat zij voor het Beloofde Land geen nieuwkomers waren. Zij keerden eigenlijk terug om de aan Abraham in Bereshith 12:7 gedane belofte te vervullen! Nu zou u denken dat als zij op de rand van het Beloofde Land zitten, zij aan het eind van al hun uitdagingen zouden gekomen zijn. Zo niet! In tegendeel, nu

contrary, the biggest challenges will now enter in! And they will be challenges because they will not have the appearance of challenges! Remember this warning?

Devarim 6:10 “ So it shall be, when יהוה your Elohim brings you into the land of which He swore to your fathers, to Abraham, Isaac, and Jacob, to give you large and beautiful cities which you did not build, 11 “houses full of all good things, which you did not fill, hewn-out wells which you did not dig, vineyards and olive trees which you did not plant — when you have eaten and are full — 12 “then beware, lest you forget יהוה who brought you out of the land of Egypt, from the house of bondage.

Perhaps that is why, after the Israelite farmer had completed his first fruits ceremony and given his tithe, he was then required to say out loud:

Devarim 26:13 “then you shall say before יהוה your Elohim: ‘I have removed the holy tithe from my house, and also have given them to the Levite, the stranger, the fatherless, and the widow, according to all Your commandments which You have commanded me; I have not transgressed Your commandments, nor have I forgotten.

Check your translation. Most will provide an additional word such as “them” to tell you what has been “forgotten”. But it is an added word. The Hebrew literally says, “I have not forgotten.” Period. This is very interesting because we can connect this with something we studied a few weeks ago:

Devarim 8:10 “When you have eaten and are full, then you shall bless יהוה your Elohim for the good land which He has given you.

This is the verse from which we get the commandment to bless יהוה after the meal. Note the very next verse:

Devarim 8:11 “ Beware that you do not forget יהוה your Elohim....

Did you ever wonder why the commandment to bless יהוה after the meal included blessing Him “for the good land”? The inheritance of the land ties back to the Abrahamic covenant. יהוה’s plan is to give the Promised Land to His chosen people Israel, a place where they can keep His Torah and therefore be a light to the whole world. But our tendency to “forget” seems to be an occupational hazard of receiving his blessings:

Devarim 11:14 ‘then I will give you the rain for your land in its season, the early rain and the latter rain, that you may gather in your grain, your new wine, and your oil. 15 ‘And I will send grass in your fields for your livestock, that you may eat and be filled.’ 16 “Take heed to your-

zullen de grootste uitdagingen eraan komen! En het zullen uitdagingen zijn omdat zij niet het uitzicht van uitdagingen zullen hebben! Denk aan deze waarschuwing?

Devarim 6:10 Zo zal het zijn, wanneer יהוה uw Elohim u in het land brengt waarvan Hij aan uw vaders, aan Abraham, Isaac, en Jacob zwoor, om u grote en mooie steden die u niet bouwde te geven, 11 huizen vol van alle goede dingen, die u niet vulde, uitgehouwen putten die u niet groef, wijngaarden en olijfbomen die u niet plantte — wanneer u hebt gegeten en verzadigd bent — 12 pas dan op, dat u יהוה niet vergeet die u uit het land Egypte, vanuit het huis van slavernij bracht.

Misschien is dat de reden waarom, nadat de Israëlitische boer zijn eerste vruchtenceremonie had voltooid en zijn tiende gegeven, hij toen hardop moest zeggen:

Devarim 26:13 Dan zult u vóór יהוה uw Elohim zeggen: ‘Ik heb de heilige tiende uit mijn huis verwijderd en ze ook aan de Leviet, de vreemdeling, de vaderloze en de weduwe gegeven, volgens al Uw geboden die U me bevolen hebt; Ik heb Uw geboden niet overtreden, noch heb ik vergeten.

Controleer uw vertaling. De meesten zullen een extra woord zoals “ze” hebben om u te vertellen wat “vergeten” werd. Maar het is een toegevoegd woord. Het Hebreeuws zegt letterlijk: “ik heb niet vergeten.” Punt. Dit is zeer interessant omdat wij dit kunnen verbinden aan iets dat wij een paar weken geleden bestudeerden:

Devarim 8:10 Wanneer u hebt gegeten en verzadigd zijt, dan zult u יהוה uw Elohim zegenen voor het goede land dat Hij u heeft gegeven.

Dit is het vers waarvan wij het gebod hebben om יהוה na de maaltijd te zegenen. Neem nota van het hierop volgende vers:

Devarim 8:11 Let op dat u יהוה uw Elohim niet vergeet

hebt u zich ooit afgevraagd waarom het gebod om יהוה na de maaltijd te zegenen, Hem zegenen “voor het goede land” omvatte? De beërving van het land hangt samen met het Abraham’s verbond. יהוה’s plan is het Beloofde Land aan Zijn uitkozen volk Israël te geven, een plaats waar zij Zijn Thora kunnen houden en daarom een licht voor de hele wereld zijn. Maar onze neiging om te “vergeten” lijkt een arbeidsrisico te zijn voor het ontvangen van zijn zegen:

Devarim 11:14 dan zal Ik u de regen voor uw land in zijn seizoen geven, de vroege regen en de laatste regen, opdat u uw graan, uw nieuwe wijn, en uw olie kunt inzamelen. 15 En Ik zal gras op uw velden voor uw vee zenden, opdat u kunt eten en verzadigd worden. 16 Geef aandacht aan

selves, lest your heart be deceived, and you turn aside and serve other gods and worship them,

Therefore the prayer after the meal is a constant way of reminding us to “not forget” the “land” and its inherent relationship with the Abrahamic covenant when we have “eaten and are full” (Devarim 6:9, 8:10, and 11:14, 15). When we thank Him for the land, we are thanking Him for our future inheritance. And we are also keeping in the forefront the reason why the Almighty gave us the land – to become a great nation, His light to the world kept shining by the keeping of Torah in the land He selected. The Jews have kept the commandment of prayer after the meal alive and is it any wonder? In Hebrew they are called Yehudim (יהודים) after Leah’s fourth son, Judah (Yehuda - יהודה). Judah received his name when he was born as his mother gave “thanks”:

Bereshith/Genesis 29:35 ... (she) bore a son, and said, “Now I will praise (יהי - praise or thank) יהודה .” Therefore she called his name Judah (Yehuda - יהודה).

So...back to our Torah reading. A good deal of our parasha is made up of the blessings and curses; that is, the divinely imposed consequences for obeying or disobeying the terms of the covenant. This ceremony between the mountains is meant to impress on the Israelites that the land is given as the place in which to fulfill the Torah. Obedience would bring about a utopia, similar to the Garden of Eden. The result of their disobedience would bring about certain hardship and exile.

Jeffrey Tigay in the JPS Torah Commentary shared very interesting chiastic structures on the blessing and the curses as they are outlined in the Torah. A chiastic is a literary structure used in the Bible where concepts or ideas are placed in a special symmetrical order or pattern in order to emphasize something. The A-B-C...C-B-A chiastic is used many places in the Torah. This kind of pattern is used to give emphasis to the inner concept that appears either once or twice in succession. Also, it implies that the other ideas are all important for leading up to what we find in the center of the chiastic.

The following is Tigay’s chiastic on the blessings from Devarim 28:

- A. Economic success (v. 3a)
- B. Fertility of soil (v. 3b)
- C. Fertility of humans and animals (v. 4)
- D. Abundant food (v. 5)
- E. Military success (v. 6)
- E’. Military success (v. 7)
- D’. Abundant food (v. 8)
- C’. Fertility of humans and animals (v.11)
- B’. Fertility of soil (v. 12a)
- A’. Economic success (v. 12b-13)

uzelf, opdat uw hart niet wordt bedrogen, en u zich afkeert en andere goden dient en ze aanbidt,

Daarom is het gebed na de maaltijd een constante manier van ons eraan te herinneren het “land” en zijn inherente relatie met Abraham’s verbond “niet te vergeten” wanneer wij hebben “gegeten en verzadigd zijn” (Devarim 6:9, 8:10, en 11:14,15). Wanneer wij Hem voor het land danken, danken wij Hem voor onze toekomstige beërving. En wij ook houden aan het front de reden waarom de Almachtig ons het land gaf - om een grote natie te worden, Zijn licht voor de wereld schijnend gehouden door de Thora in het land te houden dat Hij heeft geselecteerd. De Joden hebben het gebod van gebed na de maaltijd levend gehouden en verwonderd je dat? In het Hebreeuws worden zij Yehudim (יהודים) genoemd na de vierde zoon van Leah, Judah (Yehuda - יהודה). Judah ontving zijn naam toen hij geboren was, als zijn moeder “dankte”:

Bereshith/Genesis 29:35 ... (zij) droeg een zoon, en zei: “Nu zal ik יהודה prijzen (יהי - prijzen of danken) nu. Daarom gaf zij hem de naam Judah (Yehuda - יהודה).

Zo...terug naar onze Thoralezing. Heel wat van onze parasha bestaat uit zegenen en de vloeken; d.w.z. de door God opgelegde gevolgen voor het al of niet gehoorzamen van de bepalingen van het verbond. Deze ceremonie tussen de bergen om tot de Israëlieten te doen doordringen dat het land wordt gegeven als de plaats waarin de Thora moet gedaan. Gehoorzaamheid zou een utopie worden, te vergelijken met de Tuin van Eden. Het gevolg van hun ongehoorzaamheid zou bepaalde ontbering en ballingschap met zich brengen.

Jeffrey Tigay in de JPS Thora Commentaar gaf zeer interessante chiastische structuren over de zegen en de vloeken zoals zij in Thora geschetst zijn. Een chiasme is een literaire structuur die in de Bijbel wordt gebruikt waar concepten of ideeën in een speciale symmetrisch orde of patroon worden geplaatst om iets te benadrukken. Het A-B-C...C-B-A chiasme wordt op vele plaatsen in de Thora gebruikt. Dit soort patroon wordt gebruikt om nadruk te leggen op het binnenste concept dat of eenmaal of tweemaal achtereenvolgens verschijnt. Ook impliceert het dat de andere gedachten allemaal belangrijk zijn voor het leiden naar wat wij in het centrum van het chiasme vinden.

Het volgende is Tigay’s chiasme op de zegen van Devarim 28:

- A. Economisch succes (v. 3a)
- B. Vruchtbaarheid van grond (v. 3b)
- C. Vruchtbaarheid van mensen en dieren (v. 4)
- D. Overvloedig voedsel (v. 5)
- E. Militair succes (v. 6)
- E’. Militair succes (v. 7)
- D’. Overvloedig voedsel (v. 8)
- C’. Vruchtbaarheid van mensen en dieren (v.11)
- B’. Vruchtbaarheid van grond (v. 12a)
- A’. Economisch succes (v. 12b-13)

Notice that the inner concept is “military success”. The next chiasmic arranges the curses from Devarim 28:

- A. Agricultural disaster (drought and hardened soil) (vv. 23-24)
- B. Defeat leading to becoming byword (vv. 25-26)
- C. Inflammation (v.27)
- D. Madness, blindness (vv. 28-29a)
- E. Constantly abused and robbed (v. 29b)
- F. Oppression (vv. 30-33a)
- E'. Continually abused and downtrodden (v. 33b)
- D'. Madness from what one sees (v. 34)
- C'. Inflammation (v. 35)
- B'. Exile leading to becoming a byword (vv. 36-37)
- A'. Agricultural disaster (crop-destroying pests) (vv. 38-42)

Now think about how “oppression” relates to the time leading up to the return of Messiah. And all these curses are the result of:

Devarim 28:47 “Because you did not serve יהוה your Elohim with joy and gladness of heart, for the abundance of everything,

Remember that joy is not just an emotion, but contentment in knowing that we are in line with the will of the Almighty. Perhaps this is what Paul was referring to in Philippians:

Philippians 4:12 I know what it is to be in need, and I know what it is to have plenty. I have learned the secret of being content in any and every situation, whether well fed or hungry, whether living in plenty or in want. 13 I can do everything through him who gives me strength.

Did you notice Paul’s reference to being “well fed”? Interesting. Paul knew the Scriptures. He knew where “strength” came from:

Nehemiah 8:10 ... for the joy of יהוה is your strength.”

So here we are, back to the concept of “joy”. With the fall festivals coming, it gives us a chance to be obedient to “joy” (samach - שָׂמֵחַ):

Devarim 16:13 “ You shall observe the Feast of Tabernacles seven days, when you have gathered from your threshing floor and from your winepress. 14 “And you shall rejoice (samach - שָׂמֵחַ) in your feast, you and your son and your daughter, your male servant and your female servant and the Levite, the stranger and the fatherless and the widow, who are within your gates.

Hope to see you there!

Shabbat Shalom!
Ardelle

Bemerk dat het binnenconcept “militair succes” is. Het volgende chiasme vanuit Devarim 28 schikt de vloeken:

- A. Landbouwramp (uitgedroogde, verharde bodem) (vv. 23-24)
- B. Nederlaag, leidt tot 't worden v/e aanfluiting (vv. 25-26)
- C. Ontsteking (v.27)
- D. Waanzin, blindheid (vv. 28-29a)
- E. Constant misbruikt en beroofd (v. 29b)
- F. Onderdrukking (vv. 30-33a)
- E'. Voortdurend misbruikt en onderdrukt (v. 33b)
- D'. Waanzin van wat men ziet (v. 34)
- C'. Ontsteking (v. 35)
- B'. Ballingschap, leidt tot 't worden v/e aanfluiting (v. 36-37)
- A'. Landbouwramp (gewasvernietigend plagen) (vv. 38-42)

Denk nu over hoe de “onderdrukking” verband houdt met de tijd die naar de terugkeer van Messiah leidt. En al deze vloeken zijn het resultaat van:

Devarim 28:47 Omdat u voor de overvloed van alles יהוה uw Elohim niet met vreugde en blijheid van hart diende,

Bedenk dat vreugde niet slechts een emotie is, maar tevredenheid in het weten dat wij overeenkomen met de wil van Almachtig zijn. Misschien is dit waarnaar Paulus in Philippenzen verwees:

Filip. 4:12 Ik weet wat het is om behoeftig te zijn, en ik weet wat het is om overvloed te hebben. Ik heb het geheim geleerd van tevreden te zijn in om het even welke situatie, hetzij goed gevoed of hongerig, hetzij levend in overvloed of in verlangen. 13 Ik kan alles doen door hem die me sterkte geeft.

Merkte u Paulus’ verwijzing op van “goed gevoed” te zijn? Interessant. Paulus kende de Schrift. Hij wist waar “sterkte” vandaan kwam:

Neh. 8:10 ... want de vreugde van יהוה is uw sterkte. „

Dus, hier zijn wij terug bij het concept van “vreugde”. Met de komende najaarsfeesten, geeft het ons een gelegenheid om gehoorzaam te zijn m.b.t. “vreugde” (samach - שָׂמֵחַ):

Devarim 16:13 U zult het Feest der loofhutten zeven dagen waarnemen, wanneer u van uw dorsvloer en van uw wijnpers hebt ingezameld. 14 En u zult zich in uw feest verheugen (samach - שָׂמֵחַ), u en uw zoon en uw dochter, uw mannelijke dienstknecht en uw vrouwelijke dienstknecht en de Leviet, de vreemdeling en de vaderloze en de weduwe, die binnen uw poorten zijn.

‘k Hoop u daar te zien!

Shabbat Shalom!
Ardelle